

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně **L. J.**, bytem N., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2 (dále jen **žalovaný** či **MPSV**), v řízení o žalobě ze dne 8.11.2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2012 č.j. X o *příspěvek na mobilitu*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2012 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 10.7.2012 č.j. X se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Řízení v této projednávané věci je upraveno soudním řádem správním (zákon č. 150/2002 Sb., dále jen *s.ř.s.*) a pro návrh je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce* a *žalovaný*.

Krajskému soudu v Plzni byla dne 13.11.2012 doručena žaloba žalobkyně směřující proti *rozhodnutí MPSV ze dne 18.9.2012 č.j. X*, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen *správní řád*), *zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Karlových Varech* (dále jen *ÚP*) č.j. X ze dne 10.7.2012, jímž žalobkyni nebyl přiznán příspěvek na mobilitu. Usnesením zdejšího soudu ze dne 16.11.2012 č.j. 17A 56/2012-10 byla tato věc postoupena dle § 7 odst. 5 s.ř.s. k vyřízení Městskému soudu v Praze jako místně a věcně příslušnému, protože bylo napadeno rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ÚP, přičemž sídlem tohoto správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni, je Praha, neboť se jedná o Úřad práce ČR, tj. správní úřad s celostátní působností se sídlem v Praze, protože krajské pobočky Úřadu práce nemají právní subjektivitu (§ 5 odst. 1 zákona č. 73/2011 Sb.).

Dále pravomocným usnesením Městského soudu v Praze č.j. 1Ad 64/2012-14 ze dne 4.2.2013 byla tato věc postoupena Krajskému soudu v Plzni, kde je *nyní vedena pod sp. zn. 16Ad 27/2013*, neboť podle § 7 odst. 3 s.ř.s. ve znění účinném od 26.11.2016 mimo jiné ve

věcech dávek pro osoby se zdravotním postižením je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje; žalobkyně má bydliště v Nejdku, tedy v obvodu Krajského soudu v Plzni, proto mu byla věc postoupena a doručena dne 6.3.2013.

V žalobě vyjádřila žalobkyně nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když nebyl podrobněji zkoumán její zdravotní stav, neboť na jednání nebyla přizvána, takže si posudkový lékař nemohl učinit odpovídající představu o jejím zdravotním postižení a nevzal v úvahu ani zhoršení jejího stavu; dále namítala, že nebyly posuzovány veškeré body uvedené v zákoně č. 108/2006 Sb. a není pravdou, že je schopna samostatně zvládat chůzi po nerovném povrchu (tato jí právě činí největší potíže), chůzi po schodech nezvládá ani v rozsahu jednoho patra; používání hromadných prostředků je rovněž problém, neboť jí činí potíže do nich nastoupit a vystoupit, nevydrží dlouhé sezení, musí během cesty několikrát měnit polohu a mít časté zastávky, což cesta hromadnými dopravními prostředky nedovoluje a vůbec není schopna manipulace a nošení zavazadla. Závěrem požadovala zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 18.9.2012 a uložit, aby o její žádosti bylo rozhodnuto kladně.

V odůvodnění *napadeného rozhodnutí ze dne 18.9.2012 č.j. X* popsal žalovaný průběh řízení zahájený podáním žádosti žalobkyně dne 12.1.2012 u ÚP o příspěvek na mobilitu, kdy po vypracování záznamu dne 27.2.2012 o provedení sociálního šetření a doručení vyžádaného posudku vypracovaného Okresní správnou sociálního zabezpečení Karlovy Vary (dále jen **OSSZ**) dne 22.5.2012 (*nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace* ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen **zákon**), ve vztahu k § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen **zákon o sociálních službách**) – *nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace*), rozhodl ÚP nepřiznat příspěvek na mobilitu dle posouzení zdravotního stavu. K odvolání žalobkyně žalovaný jako odvolací orgán vyžádal posudek u Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, detašované pracoviště v Plzni (dále jen **PK MPSV** či **komise**), vypracovaný dne 20.8.2012 (*žalobkyně byla jednání komise přítomna*), dle něhož *nejde o osobu, která není ve smyslu § 6 odst. 1 zákona schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace - zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách a jeho rozhodující příčinou je chronický vertebrogenní algický syndrom C a LS páteře a artrotické postižení kloubů DK a drobných ručních kloubů, žalobkyně má vrozenou hypoplazii pravé HK, chodí s oporou 1 francouzské hole, nebylo zjištěno výraznější postižení funkce dolních končetin, omezena funkce pravé ruky, úchop provede menší silou, nebylo zjištěno postižení psychické ani výraznější smyslové postižení, zrak korigován brýlemi na čtení a komise neshledala neschopnost zvládat samostatně základní životní potřeby mobility a orientace (§ 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona o sociálních službách), tento stav existoval i od data 01.01.2012 a k datu vydání napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že i při zjištěném postižení v oblasti pohybového aparátu se nejedná o těžké postižení funkce obou dolních končetin, neboť rozsah pohybu v kloubech je bez výraznějšího omezení, neurologický nález je bez lateralizace, žalobkyně je schopna samostatně s oporou zvládat vstávání, usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí i po nerovném povrchu, po schodech i používat dopravní prostředky a nebylo zjištěno smyslové a duševní postižení. Závěrem žalovaný uvedl, že PK MPSV se při posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby shodla s OSSZ, vycházela z úplné a dostatečné zdravotní dokumentace a byly zjištěny všechny zdravotní skutečnosti potřebné pro*

spolehlivý posudkový závěr, proto bylo odvolání shledáno jako nedůvodné po přezkoumání souladu odvoláním napadeného rozhodnutí spolu s předcházejícím řízením včetně rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Předcházejícím rozhodnutím ÚP ze dne 10.7.2012 č.j.: X nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na mobilitu s odůvodněním, že na základě žádosti ze dne 12.1.2012 byl vyžádán posudek u OSSZ Karlovy Vary, který byl vypracován dne 22.5.2012, kdy bylo vycházeno ze zdravotní dokumentace žalobkyně i dalších nálezů odborných lékařů s tím, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav (shora popsáný), ale nejde o osobu, která není schopna *zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace* ve smyslu § 6 odst. 1 zákona ve vztahu k § 9 odst. 1 písm. a) a b) zákona o sociálních službách a *nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace*.

Ve svém písemném vyjádření ze dne 14.5.2013 žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako zcela nedůvodné v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. event. žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu žalobkyně a soudní přezkum správního rozhodnutí tak není přípustný s odkazem na § 70 písm. d) s.ř.s., také souhlasil s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a zároveň pro případ nařízení jednání omluvil svoji neúčast. Dále bylo uvedeno, že sice žalobkyně nebyla přítomna jednání posudkového lékaře OSSZ, ale dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vlastní vyšetření posuzujícího lékaře není nezbytně nutným podkladem pro vydání posudku o zdravotním stavu, žalobkyně však byla přítomna při jednání PK MPSV v rámci odvolacího řízení a byla vyšetřena neurologem. Také bylo připomenuto, že životní potřeby, které si žalobkyně dle svého vyjádření není schopna zajišťovat, jsou zohledňovány v řízení o příspěvku na péči a nikoli v řízení o příspěvku na mobilitu. Dle žalovaného se jedná pouze o subjektivní názor žalobkyně bez doložení konkrétních podkladů jejího tvrzení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu bez přihlédnutí k ustanovení zákona o sociálních službách.

Ze zaslaného správního spisu soud zjistil, že skutečnosti uvedené v rozhodnutí ÚP i žalovaného plně odpovídají obsahu spisu a jsou v něm založeny kromě jiných i následující písemnosti:

- posudek vypracovaný OSSZ Karlovy Vary ze dne 22.5.2012, kdy v části „Posudkové zhodnocení“ je uvedeno: „Jedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav.“ a naproti tomu je v části „Výrok a odůvodnění:“ uvedeno: „Nejedná se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. v pl. znění, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.“
- napadené rozhodnutí MPSV ze dne 18.9.2012 bylo žalobkyni doručeno dne 21.9.2012 dle založené doručky.

Na vyjádření žalovaného *žalobkyně reagovala podáním ze dne 28.5.2013*, v němž sdělila, že trvá na podané žalobě i na svém právu být přítomna jednání a to i u posuzování zdravotního stavu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost

spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (*tj. 18.9.2012*), jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s. a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). V případě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně nadřízeným správním orgánem soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. mimo jiné ve věcech sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Správní řízení upravené správním řádem v této věci není odlišné od správního řízení v jiné oblasti (např. stavební řízení) a proto musí být všechny úkony provedeny řádně, i když je si soud samozřejmě vědom toho, že OSSZ i PK MPSV s ohledem na velké množství žádostí např. ohledně příspěvků na mobilitu musí vypracovat tomu odpovídající množství posudků, ale jejich kvalita a obsah musí vždy splňovat všechny náležitosti. PK MPSV (stejně tak i OSSZ) je při posuzování stupně závislosti povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledků sociálního šetření a zjištění potřeb této osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek, který je nejen v odvolacím řízení rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Jinak by totiž nemohl být podkladem pro správní orgán I. stupně (ÚP) a odvolací správní orgán, kteří z něho vycházejí.

Podmínky nároku na příspěvek na mobilitu jsou stanoveny v § 6 odst. 1-3 zákona, kdy nárok na příspěvek na mobilitu (*dle § 7 výše příspěvku činí za kalendářní měsíc 400,-Kč*) má osoba starší 1 roku, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, opakovaně se v kalendářním měsíci dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče. Podmínky nároku na příspěvek na mobilitu podle odstavce 1, s výjimkou podmínky opakovaného dopravování, musí být splněny po celý kalendářní měsíc. Splnění podmínky opakovaného dopravování prokazuje žadatel čestným prohlášením.

Dle § 8 odst. 1 a 2 zákona schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace se pro nárok na příspěvek na mobilitu posuzuje podle zákona o sociálních službách stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči. Jestliže byl zdravotní stav žadatele o příspěvek na mobilitu již posouzen pro účely příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, vychází krajská pobočka Úřadu práce při rozhodování o příspěvku na mobilitu z tohoto posudku. V ostatních případech požádá krajská pobočka Úřadu práce

okresní správu sociálního zabezpečení o posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

Z § 3 písm. c) zákona o sociálních službách vyplývá, že dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.

Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby a) *mobilita* i b) *orientace* a dle odst. 6 bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis.

V § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je stanoveno, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetřením posuzujícího lékaře.

Vyhláškou č. 505/2006 Sb. se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, přičemž v Příloze 1 je stanoveno:

a) Mobilita:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

b) Orientace:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Dle § 3 **správního řádu** (zákon č. 500/2004 Sb.) postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

V této věci se podanou žalobou domáhala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí MPSV z důvodů shora uvedených. *Soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí ÚP, jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba shledána důvodnou.* Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offo, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, proto se soud nezabýval žalobními body uvedenými v žalobě. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 359/2004).

Napadené rozhodnutí MPSV, ani předcházející rozhodnutí ÚP, nejsou plně v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud zjistil, že *rozhodnutí ÚP ze dne 10.7.2012 je nepřezkoumatelné* (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), neboť z něho není vůbec zjistitelné, jaké rozhodné skutečnosti pro přiznání požadované dávky (příspěvek na mobilitu) žalobkyně nesplňuje a navíc žalobkyně nebyla informována o tom, kdy byl posouzen její zdravotní stav na OSSZ, jak ostatně vyplývá i z podaného odvolání, čímž byla zkrácena na svých právech, jelikož jí byla odňata možnost vyjádřit se při posuzování jejího zdravotního stavu i případně předložit další lékařské zprávy a zejména se posudkový lékař vlastním vyšetřením nepřesvědčil o jejích skutečných možnostech ve vztahu k mobilitě a orientaci; navíc ani není zřejmé, na základě jakých rozhodných skutečností byl učiněn rozporný závěr obsažený v odůvodnění rozhodnutí, v němž je uvedeno, že z posudkového hodnocení (posudek OSSZ ze dne 22.5.2012) vyplývá, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, ale v jeho závěru je naproti tomu uvedeno, že se nejedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, který vede k neschopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace. Dle oprávněného názoru soudu v případě, že není vyhověno návrhu o příspěvek či se jedná o odejmutí příspěvku, je nezbytné, aby zdravotní stav dotčené osoby byl posouzen i na základě vyšetření posudkovým lékařem příp. i v jejím bydlišti za účelem skutečně objektivního zjištění v této velice citlivé sociální oblasti. Místo správného zrušení rozhodnutí ÚP ze dne 10.7.2012 napadeného odvoláním žalobkyně, však MPSV uvedené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, aniž by zjistil shora uvedené vady rozhodnutí ÚP i v řízení předcházející jeho vydání, čímž i toto své rozhodnutí zatížil stejnou vadou; žalovaný místo toho vyžádal posudek PK MPSV.

I *napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2012 soud shledal nepřezkoumatelným* (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) v podstatě ze stejných důvodů, jelikož ani z něho nelze zjistit jednoznačně, které rozhodné skutečnosti s ohledem na její zdravotní stav ve vztahu ke zjištěným zdravotním postižením brání tomu, aby mohl být žalobkyni přiznán požadovaný příspěvek na mobilitu; žalovaný se ani plně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně ohledně používání veřejných dopravních prostředků, chůze po schodech a po nerovném terénu pod 200 m, kdy musí vzhledem k postižení pravé ruky (zkrácení o 12 cm a její funkční postižení) používat při chůzi pouze jednu francouzskou hůl, která se jí pro postižení kloubů levé ruky špatně drží a je to pro ni bolestivé, rovněž namítala způsob provedení sociálního šetření, kdy pracovníci zajímaly osobní údaje, které s mobilitou nesouvisí. Ve vyjádření ze dne 14.5.2013 k žalobě se sice žalovaný vyjádřil k některým odvolacím námitkám (*žalobkyně sice nebyla přítomna jednání u posudkové lékařské OSSZ, ale byla přítomna jednání PK MPSV v rámci odvolacího řízení a byla i vyšetřena neurologem i seznámena ústně s posudkovým závěrem*), avšak vyjádření k žalobě není nedílnou součástí předmětného rozhodnutí; navíc pouhý odkaz na § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách nevysvětluje důvod, proč žalobkyně nebyla řádně a včas informována o tom, kdy bude její zdravotní stav v této věci na OSSZ hodnocen. Ale ani závěr posudku PK MPSV není plně srozumitelný pro žalobkyni, neboť nezdůvodňuje, proč nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku. Nelze ani přehlédnout, že v rozhodnutí ÚP ani MPSV není uveden plný výčet rozhodných předpisů – např. prováděcí vyhláška č. 505/2006 Sb. společně s její Přílohou č. 1. Rovněž žalovaný nepožádal PK MPSV

o vysvětlení, proč dle nich se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav (§ 3 písm. c) zákona o sociálních službách), když závěr posudku OSSZ byl v tomto nejednoznačný.

Nad rámec shora uvedeného soud ještě konstatuje, že MPSV i ÚP ve správním řízení nezjistili dostatečným způsobem a v souladu se zákonem o sociálních službách (§ 25 odst. 3 zákona) skutkový stav nezbytný pro objektivní vyhodnocení rozhodných skutečností, tedy zda žalobkyně splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na mobilitu či nikoliv, protože takový závěr musí být jednoznačný, což se nestalo, proto došlo i k vadě řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. při nerespektování všech základních zásad správního řízení. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti **soud vyhověl žalobě žalobkyně a napadené rozhodnutí MPSV ze dne 18.9.2012 i jemu předcházející rozhodnutí ÚP ze dne 10.7.2012 zrušil pro zjištěné vady řízení** (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.) bez jednání (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), proto **věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení** (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., tedy nejprve doplní podklady v souladu s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vyžádáním doplnění posudku OSSZ a prokazatelně bude žalobkyně informována o jednání této OSSZ, přičemž bude i přihlédnuto k době, která od posouzení zdravotního stavu uplynula, případně bude provedeno i nové sociální šetření, a zohledněn výsledek tohoto posouzení při vydání nového rozhodnutí (ÚP) o žádosti žalobkyně ze dne 12.1.2012, které bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a bude dostatečně srozumitelný uvedením důvodů, na jejichž základě bylo vydáno předmětné rozhodnutí. Pokud žalobkyni nebude požadovaný příspěvek přiznán, má samozřejmě znovu možnost podat proti rozhodnutí ÚP odvolání, tak jak učinila i v této věci, případně podat novou žádost.

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně však náklady řízení nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 25. července 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně